

4 Ιουλίου, 1991

[ΠΙΚΗΣ, ΠΑΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ,

Εφεσίων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφειβλήτων.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5181).

Ποινική Δικονομία — Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος Κεφ. 155
— Επιδίκαση των εξόδων σε ποινική δίκη — Αρχές που εφαρμό-
ζονται.

5 Ο περί Δικαστηρίων Νόμος 14/60 άρθρο 25 εδάφιο 3 — Το Εφετείο
έχει διακριτική εξουσία να προβεί στην έκδοση οιασδήποτε διατα-
γής αν κρίνει ότι δικαιολογείται υπό τις περιστάσεις.

10 Διάταγμα για καταβολή από αθωωθέντα κατηγορούμενο των εξόδων
της Κατηγορούσας Αρχής — Κρίθηκε από το Ανώτατο Δικαστή-
ριο άκυρο καθότι με βάση το άρθρο 168 του Κεφ. 155 μόνο μετά
την καταδίκη κατηγορουμένου το Δικαστήριο έχει εξουσία να εκ-
δόσει τέτοιο διάταγμα.

Η έφεση επιτρέπεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Lytrides v Municipality of Famagusta (1973) 2 C.L.R. 119.

15 Έφεση εναντίον καταδίκης σε έξοδα.

20 Έφεση εναντίον της καταδίκης σε έξοδα από τον Αγα-
θοκλή Αθηνόδωρου ο οποίος αθωώθηκε στις 29 Αυγού-
στου, 1989 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθ-
μός Ποινικής Υπόθεσης 25952/84) στην κατηγορία
άσεμνης συμπεριφοράς κατά παράβαση του άρθρου 176
του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, από τον Σταυρινίδη,
Προσ. Α.Ε.Δ. αλλά διατάχθηκε να πληρώσει το ποσό των
£132.50 έξοδα.

Ο εφεσείων παρουσιάσθηκε αυτοπροσώπως.

Γλ. Χατζηπέτρου, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την εφεσίβλητη.

Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Μ. Πιχής.

5

ΠΙΚΗΣ, Δ. : Ο Αγαθοκλής Αθηνόδωρου, ο εφεσείων, κατηγορήθηκε ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού για άσεμνη συμπεριφορά (indescent conduct) (Άρθρο 176 του Ποινικού Κώδικα), κατηγορία την οποία αρνήθηκε. Μετά την ακρόαση της υπόθεσης το Δικαστήριο τον αθώωσε και τον απήλλαξε από την κατηγορία. Παρά την αθώωση, το Δικαστήριο τον καταδίκασε να καταβάλει τα έξοδα της αστυνομίας για τη δίκη, συμποσούμενα σε £132.50, απόφαση εκ πρώτης όψεως αντινομική προς το αποτέλεσμα.

10

15

Ο εφεσείων παραπονείται ότι η διαταγή είναι άδικη, και με την έφεσή του επιδιώκει την ακύρωση και τον παρραμερισμό της. Ο δικηγόρος της Δημοκρατίας που εκπροσώπησε την αστυνομία, υποστήριξε ότι το παράπονο είναι δικαιολογημένο και υπέβαλε ότι η απόφαση είναι νομικά

αβάσιμη επειδή δεν παρέχεται εξουσία στο Επαρχιακό Δικαστήριο να καταδικάσει αθωωθέντα κατηγορούμενο στην καταβολή των εξόδων της κατηγορίας. Μόνο μετά την καταδίκη του, εισηγήθηκε ο κ. Χατζηπέτρου, παρέχεται εξουσία στο Επαρχιακό Δικαστήριο να καταδικάσει τον κατηγορούμενο να καταβάλει τα έξοδα της Κατηγορούσας Αρχής, εξουσία την οποία έλκει από τις διατάξεις του άρθρ. 168 του Κεφ. 155. Αντίθετα, παρέχεται εξουσία στο Επαρχιακό Δικαστήριο να επιδικάσει έξοδα, αν το κρίνει

πρέπον, υπέρ αθωωθέντα κατηγορουμένου, δυνάμει του άρθρ. 169 του Κεφ. 155.

20

25

30

Οι πιο πάνω διαπιστώσεις είναι ορθές. Ο νόμος δεν αφήνει το διακανονισμό των εξόδων της ποινικής δίκης στη διακριτική ευχέρεια του Επαρχιακού Δικαστηρίου. Οι εξουσίες του Δικαστηρίου για την επιδίκαση των εξόδων

35

της ποινικής δίκης πηγάζουν από το νόμο (Κεφ. 155) και διέπονται από τις διατάξεις του. Και ο νόμος δεν παρέχει εξουσία στο Δικαστήριο να διατάξει αθωωθέντα κατηγορούμενο να καταβάλει τα έξοδα που επωμίσθηκε η Κατηγορούσα Αρχή για τη δίκη.

Το θέμα δε θα μας απασχολούσε άλλο αν δεν επρόκειτο για το αποτέλεσμα και το σκεπτικό της απόφασης του Εφετείου στην *Iacovos Lytrides v. Municipality of Famagusta*, (1973) 2 C.L.R. 119 στην οποία επέσυρε την προσοχή μας ο Δικαστής Κωνσταντινίδης, όπου το Εφετείο διάταξε τον επιτυχόντα εφεσείοντα που εφεσίβαλε απόφαση του ποινικού δικαστηρίου (στην άσκηση της συνοπτικής του δικαιοδοσίας) να καταβάλει, παρά την επιτυχία του, τα έξοδα της δίκης. Ένας από τους λόγους για τους οποίους το Εφετείο άχθηκε σ' αυτή την απόφαση αποτέλεσε και η συμπεριφορά του εφεσείοντα κατά την ακρόαση της υπόθεσης ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου. Ο λόγος (ratio) της *Lytrides* δεν αντίκειται προς τη νομική θεώρηση στην οποία έχουμε προβεί για τις εξουσίες του ποινικού δικαστηρίου αναφορικά με τα έξοδα της δίκης. Οι εξουσίες οι οποίες παρέχονται στο Εφετείο και στο Επαρχιακό Δικαστήριο, για την επιδίκαση των εξόδων της έφεσης και της δίκης, αντίστοιχα, είναι διαφορετικές. Οι εξουσίες του Επαρχιακού Δικαστηρίου περιορίζονται από τις διατάξεις του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου - Κεφ. 155, ενώ εκείνες του Εφετείου ρυθμίζονται από τις πρόνοιες του εδαφίου 3 του άρθρ. 25 του περί Δικαστηρίων Νόμου το οποίο παρέχει ευχέρεια στο Εφετείο να προβεί στην έκδοση οποιασδήποτε διαταγής που κρίνει ότι δικαιολογούν οι περιστάσεις της υπόθεσης. Η απόφαση στη *Lytrides* δεν άπτεται ούτε είναι καθοριστική για τις εξουσίες του Επαρχιακού Δικαστηρίου για την έκδοση διαταγής ως προς τα έξοδα της δίκης που αποτελεί το επίδικο θέμα σ' αυτή την έφεση. Η υπόθεση *Lytrides* δε μεταβάλλει τις διαπιστώσεις στις οποίες έχουμε προβεί ως προς τους περιορισμούς της εξουσίας του Επαρχιακού Δικαστηρίου να επιδικάσει έξοδα εις βάρος αθωωθέντα κατηγορουμένου.

Καταλήγουμε ότι το διάταγμα για την καταβολή των εξόδων από τον εφεσείοντα εκδόθηκε καθ' υπέρβαση των εξουσιών του Δικαστηρίου, κρίνεται άκυρο και για το λόγο αυτό παραμερίζεται.

Η έφεση επιτρέπεται. Το διάταγμα για την καταβολή των εξόδων από τον εφεσείοντα ακυρώνεται. 5

Έφεση επιτρέπεται. Διαταγή για έξοδα ακυρώνεται.